

Csendőr járőr

Sűvített a téli szél betyárúl,
sűrű pelyhekben hordta a havat,
még a kutyát sem verte ki a gazda,
csak a csendőr járőr róttá az utat.

Határban a föld keményre fagyva
döngött pogányul csizmájuk alatt,
s ők szótlantul, a kötelesség útján,
járták a csendben alvó falvakat.

Arcukra fagyott lehellet párája,
jégcsap húzta fájón a bajuszt,
de egynek sem nyílt panaszra szája,
HÍVEN csinálta, amit fogadott.

Esküjét betartva azt végezte,
mit megkívánt a csendőr BECSÜLET,
s ha harcba hívta szeretett hazája,
VITÉZÜL állta ott is a helyét.

De hol van ma már becsületre épült
hazaszeretet, csendőr becsület?
Hazátlan vadként kezelik, ki él még,
otthon nem kell már ilyen testület.

Nem ismerik azok a csendőr esküt,
mire is szólna a hűség tovább?
Ne ejtsd otthon a szent szót, hogy BECSÜLET,
VITÉZSÉGRŐL se szóljon ott a szád!

S ha lelked régi járőr-útra téved,
álmodban társaddal utadat rovod,
állj meg a faluvégi pléh keresztnél,
tisztelegj mint szoktál, "Uram...Itt vagyok."

*Calgary
Radnóthy Károly gyűjteményéből*